

Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktør

Alt Bladet vedkommende faa som: Andendeler, Adresser for Andendeler o. s. v. adresseret „Stjernen“ Dannebrog, Nebraska.

Penge kan lendes i „Money Orders“, Post Note, Bank-Note eller i Registreret Breve.

For Løse der sendes i Løse Breve kan Udgivelsen ikke være ansvarlig.

„STJERNENS“ AGENTER.

„Stjernen“ kan bestilles hos efternævnte Dyrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

G. H. Christensen, Fremont, Neb.
R. H. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
G. H. Johnson, Minden, Neb.
A. Christensen, Clarion, Kansas.
G. H. Grunberg, Hampton, Neb.
C. H. Kobbj, Deerfield, Dane Co., Wis.
B. Paulsen, U. B. Depot, Cheyenne, Wyo.
G. H. Knudsen, Davenport, Iowa.
W. M. Wager, Akron, Colo.
A. V. R. Spangberg, Room 50, A. T. & C. N. Bldg., Topeka, Kan.

Jens Jensen, 1907, 27 Ave. & Burbette St., Omaha, Neb.
Mrs. Agnes Mann, Postmejerierne, Osko, Kearney Co., Neb.
A. B. Johnson, 816 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faa ved Agenterne naar Henvendelse derom sker titide.

Hr. C. M. Pedersen er rejsende Agent for „Stjernen“, og som saadan bemyndiget til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.
Peter Ebbeson, Udg.

Zensite Nyheder om Verdensudstillingen fortæller, at det Hus, i hvilket de berøgtede Rosere, James-Brødrene, hode, skal stilles til Chicago og udstilles. Glimrende Ide! Huset ligger ved Kearney, Mo., og da det ikke er stort og Afstanden heller ikke er stor, kunde det jo føres til Chicago uden større Besvær. For mange Folk, Drenge især, vilde det blive mere interessant end det romeriske Koliseum eller de ægyptiske Pyramider. Denne Plan vil rette Publikums Opmærksomhed paa en Afdeling, der nær var bleven aldeles forglemt. Fuldstændighed er Udstillingsens Maal frem for alt; Agerbruget, alle Kunstnerne, Literatur, Videnskab, Industri, Mineindustri, Opdagelse og den militære Videnskab vil blive repræsenteret. Og hvorfor ikke bruge Jesse James' Hus som et Museum for Lovløshed? — Ja, hvorfor ikke? Vagene kunde passende forstilles med Portraiter af naankundige Starke og Mordere. Borde og Glasstabe kunde udstyres med gammelmodige Pistoler, Knipser og Dolke, og alle Slags gyldige Relikvier. En større Tilbygning med Navnet „Chicago Annet's“ kunde opføres, og tyvendes med Anarkistindbringer, Klubber og Bøsser, som anvendes af fordrufne Politibetjente, osv. For at give Anstalten et mere moderat Anstrøg, foreslaar vi at det udstyres med det fremmeligheidsfulde Bader, gennem hvilket en floden, slangeagtig Chicago-Rod i sin Tid forbluende. Ja, lad Chicago for enhver Pris faa en Afdeling til Lovløsheds Forhørlige!

Hvorvidt Blaine virkelig havde forleden, eller han levede, hvorvidt han ligger for Døden i dette Dødelik eller han er i bedste Velgaaende skal vi ikke afgjøre. Vi har en Gang været paa Nippet til at tage Livet af Mr. Blaine, og vi skal nok vogte os for at bevare vor Samvittighed med mere af den Slags. Naar vi tager Presidietegrammerne for os, kommer vi uventet til den Overbevisning, at Blaine baade ligger for Døden og kan i det højeste kun leve i nogle faa Timer, samt at han er ude paa sin Eftermiddagstur og har i munde Kar ikke været saa rask som han nu er. Med alt dette Dødelikspil er det ikke rimeligt at forvente, at Blaine bliver Republikanernes Præsidentkandidat. Formodentlig bliver da enten Harrison eller McKinley Kandidat. Det vil da sige: dersom Mac ikke dur per igennem ved Guvernørdalsget i Ohio. Givtensomhelst af disse to vil være hjerkommen for Republikanernes Modstandere; thi hvorefter de begge Kandidater vil sandsynligvis blive udstillet paa en Platform, der har paa Baggrunden McKinley-Told, Reciprocity, Senator Sherman's Solo-Breve, Civil Service-Kommissionens udmærkede Arbejde og det rosverdige Udfald af Væringss-Havs-Striden.

Sidste Kongressamlings svinagtige Djævelhed og Philadelphia-Standalen bliver fremme Lyngder paa Stroget.

Mexicos Jernbaner.

En amerikansk Aviscorrespondent skriver fra City of Mexico: „For Staters Kapitalister har ca. \$250,000,000 anlagt i mexikanske Jernbaner. Vi kon-

trollerer faktisk vor sydlige Rabos Jernbaner, i det vor eneste Konkurrent er England, hvis Interesse derne blot er en Hjerdepast saa stor som vor. Disse Jernbaner betaler sig allerede godt, og Mexico lover at skulle blive et af Fremtidens mest fordelagtige Jernbanelande. En stor Jernbanedrivning gaar for sig der i Landet og ca. 2,000 Jernbanemil er for nærværende under Bygning.

Landet har nu over 5,000 Mil Jernbane i aktiv Virksomhed, og under mit Ophold der har jeg rejst over Baner, som blot har været aabnede i nogle faa Uger, og jeg har gjennemtrængt Landsdele, i hvilke Jernhesten syntes at pløje sin Vej gennem en Ørken.

Paa min Rejse over Inter-oceanic-Banen, der er en smaltsporet Bane, som løber herfra til Vera Cruz, passerede jeg igennem store dyrkbare Landstrækninger og fandt store Strækninger af rigt Land, endnu uberoet af Ploven. Disse Landsarealer laa i samme Højde som det bedste kaffeproducerende Land i Mexico, og Jernbanen vil fremloffe mange nye Kaffepantager.

Den sydlige mexikanske Bane, som General Grant i sin Tid projekterede, er nu optaget og bliver raskt fremskyndt med igennem Provinsen Oaxaca ned til Tehuantepec; denne Bane skaffer Mexico en anden forbindelse med Stillehavet.

Enhver Bane, som jeg har passeret over Mexico, har jeg fundet at være vel bygget og vel bestyret. Togene løber sigtere end vore; men Banerne er godt belastede med Sten, og Passagervognene er gode og solide.

Ministerstifte i Danmark.

Kultusminister Scavenius i Danmark har begjæret og faaet sin Afsked. Som hans Efterfølger er valgt den berømte Professor August Hermann Frødinand Carl Goos. Denne Mand har været med i den bedste Provisorierperiode, og der er ingen Tvivl om, at Hr. Goos vil passe godt i Ministeriet Strup.

Uventet var dette Stifte vel just ikke, da det saa ofte var blevet forstjælet, at Scavenius' kultusministerielle Dage var talte; dog har de færreste for Alvor villet tro paa et Ministerstifte i det Land Danmark.

Hvilket Spørgsmaal falder Scavenius paa?

Ja, herom trættes de danske Blade ivrigt. De fleste af dem er enige om, at det ikke var Angreb ene paa Ministerens Privatliv. Den joviale Minister var som bekendt noget fri i sine aandelige Ansuelser, han udtalte sig for, at Højre burde vise Tolerance og respektere Mandfriheden, og dette bragte ham den højstretelige Værdighed paa Halsen. Hans Sympatier gik i Retning af den moderne Literatur, og Brandesianerne har haft ikke ringe Nytte af hans Styrelse.

Ved Siden af sin kultusministerielle Virksomhed har Scavenius spillet en betydelig Rolle i fremragende politisk Medlem af det Estrup'ske Kabinet. Han har hørt til Ministeriets mest talende Medlemmer, og da han af Naturen var udrustet med en ret elastisk Mæthed, fik man ofte gennem hans Udtalelser et spidigt Indblik i Ministeriets Opfattelse af de politiske Spørgsmaal. Han var steds en varm Ven af Befæstningsrummel, og i denne Retning var han saa reaktionær og stivindet som nogen Estrupper. Derimod har Scavenius under Tiden i Vestryksen af sit Embede lagt for Dagen en Uparathed og et Frisyn, der var hel mærkelig i Betragtning af den provisoriske Lust, hvori Ministeriet lever.

Værdigheden som Kultusminister kommer som Nummer 13 i Rækken af de mere eller mindre værdifulde Væresbevisninger, som er bleven Professore Goos til Del.

Nellem alle de udmærkede Mænd, hvis Virksomhed den danske Statskalender holder Dje med, er der ingen, hvem den saa ofte har Anledning til at nævne som Hr. Goos.

Han har sit Navn indskrevet 12 Gange i Statskalenderen.

Vi skal i Rækkefølge antagne hele hans Glorverdigbed.

1. Kommandør af Dg. af 2. Grad samt Dm.
2. 2. Rangklasse Nr. 12.
3. Kongevalgt Landstingsmand.
4. Medlem af Rigsretten.
5. Ekstraordinær Assessor i Højesteret.
6. Overinspektør for Fængselsvæsenet.
7. Medlem af Universitetets Konstitutionskommission.
8. Professor i Lovkyndighed.
9. Inspektor Qvæsturs.
10. Medlem af Kommunitets Stipendiebetyrelse.
11. Ephor ved Vorhøjs Kollegium.

12. Medlem af Frue Kirkes Inspektion. Dertil kommer altsaa — som Kranseklagens Topfigur — Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Nu gælder det bare om Kranseklagen kan bære al den Vægt, om f. Eks. Hr. Goos kan forene Ministerstillingen med Stillingen som Ministeriets eventuelle Dommer og med Stillingen som Universitetsprofessor, altsaa som sin egen un'erordnede Embedsmand. Mon ikke nogle af de mange Jern i Jlden bliver brændt?

Goos har tidligere gaaet for en Slags „liberal“; men nu er han en af Repræsentanterne for den mest indviede Reaktion. Han har flere Gange forlævet sig Stillingen ved Folketale, saaledes faldt han i 1884 for Socialisten P. Holm. Hans store Kategori af Bestillinger har han opnaaet alene ved Udnevnelser; Valg til nogen Ting har han aldrig kunnet opnaa. Goos er ingen Taler, han mangler Evnen til at finde Ord; men han er en stærk arbejdsdygtig Mand. Der er ingen Tvivl om, at han bliver en Mand „efter Kongens Hoved“, og vil kunne søbe sammen med de øvrige Ministre.

2 Procents Landlaan.

Vor ærede Kollega osre i Cedar Falls har for Djævelsk lagt den fine Ironi til Side og har nebladt sig til at fremstille dets politiske Ansuelser i et for almindelige Dødelige forsaaligt Sprog. Vi er Bladet Tak skyldigt for, at det med stor Verebillighed har fulgt vor Anmodning om at klargjøre dets politiske Troesbetydelse. Den Artikel, som „Stj.“ indeholdt under Overskriften „2 Procents Landlaan“, finder „Dannevirke“ ifølge egen Erklæring en passende Anledning til at oplyse Verden om, hvorledes Bladet stiller sig, i hvert Fald paa et Omraade, og for vort Vedkommende er dette ogsaa ganske tilfredsstillende. Men „Dannevirke“ faar ogsaa samtidig Vejledning til at gøre lidt Refleksion over de Guldpenge, en af hvis ypperste Talsmand er Jernvarsmatadoren og Pengefyrtten Andrew Carnegie, som fornylig i Tidsskriftet North American Review skrev en kraftig Afhandling til Forbed for Guldet, og „Dannevirke“ fandt her Vejledning til at give sin Finanspolitisk Lust gjennem et vidtløftigt Uddrag af samme Carnegies gy'dne Evangelium. Som vi vel næppe behøver at fortælle Værdierne, er Kjernepunktet i Carnegies Argumenter det: at Guldet er Grund-Artiklen i alle jordiske Værdier, det eneste Element af sand indre Værdi, og som saadant det eneste gyldige Basis for Penge. Men dette, er jo Wall Streets Guld-fyrterens bekendte Slagord, og vi skal ikke denne Gang opholde os længere derved, isjont meget fundet der være at sige dertil. Kun skal vi rette Opmærksomheden paa, at Guldet har en stor Værdi for disse Folk af den simple Aarsag, at de selv ligger inde med det. Hvad Guldbets indre Værdi ellers angaar, da styldes den for en stor Del Afskærfelsen ved Lov; altsaa er det ikke altsammen „indre Værdi“, men til Dels kunstig Værdi. Disse Guldpenge burde dog vide, at en Mand kunde sulte ihjel ved Siden af sin Guldbagge det Jøvelik, Løven ikke længer anerkjendte den som „Penge“, hvorimod Manden med et Stykke Land godt kunde klare sig uden noget af disse „indre Værdier, disse kolde, livsblottede Guldklumper — om saa skulde være. Hvad bliver da den sande Grundartikel, den sande indre Værdi, den sande Basis for Penge — er det det uproduktive Metal, eller er det den produktive Jord? Hvilket af de to Elementer vil længst og under alle Omkæstelser beholde sin Værdi? Sandelig bliver det Jorden, der alene kan yde Næring for Livet, naar alle kunstige Værdier forsvinde. Lad os ikke glemme, at Penge ikke er, og for sig er Værdi eller Velstand, men simpelthen blot Repræsentanter for Værdier eller Velstand. Retop for den Sags Skyld, naar vi skal tale om „indre Værdier“, er Papirslapper eller et det Materiale stemplet af Regjeringen og udstedt paa Landværdier en sikrere, mere uforanderlig Vægevarer end Guld eller andet Metal, hvis relative Værdi betinges af Markedets Forsyning, — af den soleklare Grund, at Land er, og altid vil vedblive at være, den mest solide og uforanderlige af alle naturlige, jordiske Værdier.

Men „Dannevirke's“ republikanske Sympatier frister Bladet til at tilstamme alle de skønne Ting, der bliver sagt om Guldbets store Fuldkommenheder som Pengemiddel. Om Bladet end ikke „kan maale sig med „Stj.“ i at bruge store Ord,“ saa haaber det dog tydeligt at kunne udtale sig saaledes, „at „Stj.“ ikke skal være i Uvisshed om, at vi („Dann.“) ikke tilstammer dens Loosfang over det ny Parti som det, der med Jøvelkæftelsen af sine Planer skal raade

God paa alle de sociale Nødsstaaende, der nu findes.“ Bladet har ogsaa sine Samvittighedsstrukler med at tiltræde den Sætning, at „En Mortgæge for Landejendom har til alle Tider været erkjendt for et fuldyldigt Vederlag for Kontant.“

Vi maa minde „Dannevirke“ om, at vi ganske simpelt tog Ordet for 2 Procents Laan ved Prioritet i Land, „der er værd det dobbelte af Laanets Sum“; vi kan ikke føre Diskussionen heret om Forudbetaling af, at „Mortgægen skulde lyde paa en større Sum, end vedkommende Landejendom er værd.“ eller at „Penge skulde laanes i Forsud paa Bomuld, Korn, Tobak og andre ikke let forderlige Produkter,“ hvilket sidste forsvigt vilde vise sig upraktisk, om det blev prøvet.

Dog mener „Dannevirke“, at det maa ske kunde være godt nok; men dette Laan paa Land er „Klasseløvgivning“, og det er jo noget ganske forfærdeligt. „Hvorfor skal Farmerne have større Rettigheder i den Retning end Folk, der ikke er Farmer?“ spørger Bladet. Ja, hvorfor? Retop derfor — hvad vi nylig kortelig har paapeget — at Landet som det produktive Grundelement og Velstandskilden i og for sig er det eneste, der kan forlene „Penge“ Autoritet som Velstandens Repræsentant. Mon Laan paa Land, ret overvejet af „Dannevirke“, blot vilde gavne Farmerne? Vilde ikke 2 Procents Laan paa en saa udstrakt Ting som Land blive fulgt af en tilsvarende Nedgang i Renten for Folk, som ikke er Farmerne? Vi ser ikke hvorledes denne simple Overgang fra Aarsag til Virkning kan udelblive. Alle andre Klasser er ber end paa og nøje knyttet til Landinteresserne; alt hviler, om man saa maa sige, paa dette fælles Grundstykke. Stal det kaldes „Klasseløvgivning“, bliver det en Klasseløvgivning, der omfatter alle Klasser. Hele Kjøernen i Sagen er, at Kontrollen over Pengevæsenet overføres fra en privilegeret Klasse til Regjeringen, det er — Folket, og dette kunde godt ske i Samklang med en vis „Paragraf i Forfatningen“, trods „Dannevirke's“ Tvivl deraf.

En ærlig og oprigtig Tvivl synes „Dannevirke“ virkelig at være om Forbundsregjeringens grundlosmæssige Ret til at udstede Penge for Landets Behov. Staar det da ikke med rene Ord i § 8, Art. 1 af For. Staters Konstitution? Hvem skulde ellers have denne Myndighed — Nationalbankerne — Guldskiftene monstro?

Der er meget andet, som „Dann.“ nærer Tvivl om. „En Lov, der var i Stand til at hindre Kapitaliseringen i, at de ikke — enten direkte eller indirekte — fik mere end 2 pCt., vilde være en Umulighed; thi selv om den blev givet, vilde den ikke blive taalt, thi den vilde ramme alle,“ siger „Dann.“. Indrømmet. Men derfor gælder det om, at skaffe en naturlig Samfundsordning til Veje, saaledes at den nuværende ved Kunst og Lov opretholdte unaturlig høje Rentefod og af nogle saa kontrollerede knappe Pengeforsyning kan komme i en naturlig Stilling til den Lejeløst, Penge er værd, og til de Værdier, de repræsenterer. „Dannevirke's“ vidtsuende Dje ser jo rigtig nok en Uvej til, at Pengemændene kan faa „mere end 2 pCt.“, selv om Regjeringen ublaaner med 2 pCt. i Land. Det nævner saaledes Landbrug, Fabrik- og Industrivirksomhed, Kjøbmandsforretning. (3 Parantesis bemærket lyder det sere, at Bladet efter at have taget Standpunkt mod et af Landvæsenets Krav, dog alligevel vil fremhæve dette som et Virkefelt, der vil give et godt Udbytte i Fremtiden). Vi er imidlertid endnu ikke rokket i vor Overbevisning om, at Pengemændene ikke formaar at faa mere end 2 pCt. paa Landlaan, hvis Regjeringen udlaaner til denne Rente. Hvad Industriens og Handlens angaar, da vil vi give „Dann.“ Ret i, at der er en Udfigt til, at de der vil kunne faa en større Rente, og ganske rimeligt er det, at det skulde være saa, i Betragtning af det større Risiko, man løber. Desuagtet tror vi at kunne „være sikker paa“, at „det Udbytte“, som Fabrik- og Industrivirksomhed „vil bringe i Fremtiden“, knapt bliver saa klækkeligt, som det nu er, saa sandt som den Dag kommer, at McKinley, „Trusted Jim“ og Asfocier faar udfyldt deres Røller.

Vi skal ikke komme nærmere ind paa Sagen denne Gang; men det skal være os klart i Forening med vor ærede Kollega at underkaste den en nærmere fælles Diskussion. Vi er glad for, at „Dannevirke“ nu taler saa rent ud; vi nærer Tillid til dets Oprigtighed i Overbevisning, og tror at der muligvis kan flyde lidt godt af en faglig Diskussion med en Meningsmodstander af denne Karakter.

Brugen af Dr. August Knigs Ham-borger-Brytelse mod Hoste og Forsjælelse er altid bleven efterfulgt af de bedste Resultater.

Knud og Hungersnød.

(„Soc. Dem.“)

Mens Europas Regenter drøfter Fredens Bevarelse ved Trippellianiens eller Anti-Trippellianiens Militærbrudninger ligger Folkene Nød. Tyskland har sin Opposition mod Brodforbrydelsen, og nu meldes det om Hungersnød i Rusland.

Desuagtet fortsætter baade Vilhelms og Alexanders Kongeriger paa den gamle Bane. Tysklands Udbyttene forlanger nye Militærbevillinger, mens Rusland maa kjøbe sit Brod i byre Domme, og Ruslands Udbyttene banner nye Krigsregimenter, mens Bønderne for-gjæves søger at væge sig mod Sultens Nødsler.

Allerede for nogen Tid siden meldtes der om Bøndeopstande i Rusland, og Aarsagen til dem var den voldssomme Statteudpresning, som Regjeringen og dens Ridskaber iværksætter, og hvorved Militarismen holdes i Gang, samt idig med, at Udpreserne beriger sig. Og nu kommer den værste af alle Ulykker til, idet 1891 truer med at blive et af de værste Misvæksaar, som nogensinde har truffet Rusland. Vinterfæden er fuldstændig mislykket i hele den Del af det uhyre Rige, som forsyner baade Rusland og Europa med Rug, og ifølge de seneste Oplysninger er ogsaa Vaarsæden paa Grund af den stærke Varme svedet af paa de vældige Landstrækninger syd og øst i Riget, saa millioner af Menne-sker synes viet til den frygteligste af alle Ulykker: Hungersnøden. Denne vil endvidere ramme Kvæget, da Steppernes Græs er brændt op af Solen. For de rige Godsejere betyder Misvækssten uhyre Tab, for Be'okningen betyder den Glendighed. I visse Distrikter er det da ogsaa allerede nu gaaet saa vidt, at Landbefolkningen maa nøjes med „Brod“, der er en Blanding af Bark, Græs og Mel.

Ruslands Regjering mangler Penge, Landbrugerne mangler Regn, og da Landbruget er den uhyre Kilde, hvoraf Regjeringen henter sine Indtægter til militære Formaal, forenes begge Vær-ters Dunster forsaavidt i Onsket om rigelig Væde over de utørrede Marker. Den russiske Statskirke med Czaren som Overhoved har da ogsaa vist Bønderne, hvad Vej de skal gaa, naar der mangler Grøde i Luften.

I det af Heden hjemstøgt Sydrusland blev der saaledes forleden foranfaldet en stor religiøs Procession med Præster i Epitiden og Helgenbilleder i sin Midte. Processionen havde det Formaal at be-væge Himlen til at give Regn. Præsterne slæbte Markerne med Bievand og Bønderne bad, men Regnen kom ikke. Da Gud og Helgenerne ikke vilde hjælpe, slog Bøndernes Gudsfrugt over i Brede og de huggede deres Helgener i Smaastykker.

Men den russiske Styrelse, Knutregi-mentet, ser hellere, at Markerne saoner Regn end at Bønderne saoner Guds-frugt, og de vanhellige Helgenbepottere har nu Frygt og Fængsel i Vente.

Regnen lader altsaa vente paa sig og imens udelægges Aarets Høst. De Ret-troende vil kalde det Guds Tilfikkelse, men den uvenforlaanede Jagttager vil ikke have Vanstælighed ved at sætte Misvækssten og Nøden i forbindelse med den russiske Knuts brutale Herre-dømme.

Den herskende Klasse i Rusland ser med fuldstændig Ligegyldighed paa Landets Forarmelse; den holder sig braut i Vejret ved Knuttens Hjælp, og af og til faar den endog saa uventede Gæstgæster til at yde sig Laan til videre Mis-tarismen og videre Udplyndring af Be-folkningen. Den nuværende Mis-vækt vil dog sikkert ogsaa skaffe Regjeringen Nødsstandene blandt Godsejerne, som ogsaa lider under Regjeringens økonomiske og politiske Nødrift af Landet.

Det er afgjort ikke „Himlens Skyld“, i al Fald ikke dens alene, at Misvækt og Hungersnød nu staar for Døren. Det er en bekendt Sag, at Skovene er udmærket Regndrægere, medens skovfugtige Egne er udfatte for Tørke. Men Regjeringen har uden at blinke tilladt, at vældige Skovstrækninger er bleve raserede, hvorved Nødbøden er taget af. Nu melder Helgerne sig.

Knuttens Herredømme har dog ogsaa paa andre Maader bidraget til at frem-me Glendigheden. Da der jævnligt paa forskellige Streg af Landet plejer at være lokal Misvækt eller mindre heldig Høst, som imidlertid rigeligt opvejes af andre Egnes rige Udbytte, har Staten oprettet Rådmandsfiner, hvorfra Befolkningen kunde hente Næringsmiddel. Men ogsaa denne gienfaldige Assuranse har Gzarherredømmet forstyrret. Staters Penge forvaltes af de stedlige Ryn-digheder, men disse er ofte alt andet end rebelige, og i Stedet for fyldte Rørma-

gastner har det hungrende Land nu faa de tomme Bygninger. Derimod har Ryn-dighederne med Strænghed indbragt Skatterne, hvilket ogsaa ved mere end en Vejlighed har givet Anledning til de paa omtalte Bøndeoprør.

Endelig bør det fremhæves, at Rus-land folkingen paa Landet er holdt med Uvidenhed, og at dette maa ske mere end noget andet har forarsaget Stillestand i Landbruget. Denne Uvidenhed er naturligvis en Nødvendighed for Gzarherredømmet, men til Udelæggelse for Landet. En uvidende Befolkning er fattig i Sammenligning med en oplyst Befolkning. Og til Overmaat har Regjeringen saa vanstælligt forstærket skaffelsen af moderne Agerbruksredskaber, idet der er høj Indførselsstols paa disse.

Hvis man et Djæblit betragter den herskende Klasse's Stilling i Rusland, ser man, hvilken uhyre Bragt den af-folder i Ly af Tronen, Alteret og Kirken. Disse krigende Modstandere mellem en til Hungersnød viet Befolkning og en fraadende Overklasse, har ingen Udfigt til at blive formlidte, forbi Folket er politisk umyndigt. De Ruslands Knutsvingere brutalt slaar al fri Meningsytring ned, aner man heller ikke, hvilken Mæse af Uredelighed og Forbrydelse der forstres i Mis-lutismens Skjød. Men en saadan Tilstand forklarer Terrorismen der stikker igjen bryder frem i en eller anden Form, nu maa ske som et hungrende og uvidende Folks Oprør, og i Kampen vil hvortæn Knutten eller Kirken, Gzarrettelser eller Forvisninger kunne hindre det.

Folket slaar sine Helgenbilleder i Stykker, fordi de gamle Guder ikke hjælper mere!

En ny Udfigelse.

Colorado Midland-Banen har været af den bedste saa vel som den mest praktiske Udfigelse fra dette Aars Jernbans-Arrangementer. Denne ny Udfigelse kommer i Form af en kombineret Bilet, som gælder for Passage paa alle Linjens ordinære Tog mellem Colorado Springs og Woodland Park, og tillige tillades Ighendgavere uden ekstra Betaling at afbenytte hvilket som helst af Hotellerne i det med rette berømte „Hotels“ Faktum er at alle Hotellerne ligger i Passet, og den rejssende kan derfor have en ypperlig Anledning til at se alt, hvad der er at se, i en af de mest naankundige Dele af det naturhistoriske Vesten.

Arrangementet er saa ligefrem, at enhver kan forstaa det ved første Ojeblik. Turister kjøber en Bilet paa hvilken som helst af Santa Fe- eller Midland-Banernes Stationer gjældende for det Antal Dage, som han ønsker at opholde sig ude, og betaler derfor en vis Takst per Dag. Denne Bilet berettiger ham til de bedste Befømmeligheder paa Hotellerne mellem de nævnte Punkter for saa lang eller saa kort Tid, som han ønsker at opholde sig paa hvilket som helst af dem. Han er da berettiget til at rejse til det næste, han ønsker at besøge, uden yderligere Betaling, da hans Bilet er gyldigt paa Toget saa ofte som han ønsker at rejse.

Gjennem denne Ordning har han Forleiden af den laveste ugentlige eller maanedlige Takst, og er i Stand til at dele sin Tid mellem de forskellige Sommeropholdssteder, og betaler intet mere — ja endog mindre — end derved kan tilbragte den hele Tid paa et enkelt Sted.

Denne Klasse Biletter kan udstedes for en Uge, eller hvilket som helst Antal Dage indtil en Maaned, og Børn indbrættes nedfattede Priser. Paa denne Maade koster det en Mand meget mindre at rejse end tidligere, han har ingen Betjning om sine Udgifter; thi de er alle betalte forud, og han ved lige til en Daler, hvad Turen vil koste ham. For familier er det stor Befømmelighed og Behagelighed; thi al Uro og Forstyrrelse er afstaaet.

Midland-Banen har sat i Hæret de ekstra Tog, altsaa er der nu syv daglige Tog i hver Retning gennem Passet. Man kan rejse gennem Ute-Passet næsten hver Time af Døgn, og Gæsternerne paa de forskellige Rejser kan udelæggelse venstabelige Visiter uden at det koster dem noget ekstra.

Denne Plan vil sikkert vise sig som den mest populære af nogen hidtil introduceret, og der er al Grund til at forvente, at den bliver en Succes.

Fuld Underretning kan erholdes ved hvilken som helst af Santa Fe-Systemets eller ved Colorado Midland-Banens Agenter, eller ved at tilskrive Chas. S. Loe, General Passenger Agent, Colorado Midland Railway, Denver, Colo.